

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 586/2024
13.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Јована Радосављевића и других, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Радосављевића, адвоката Николе Ристовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 572/22 од 15.06.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1181/23 од 25.01.2024. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Радосављевића, адвоката Николе Ристовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 572/22 од 15.06.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1181/23 од 25.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 572/22 од 15.06.2023. године окривљени Јован Радосављевић и Драган Вукићевић оглашени су кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по 4 (четири) године, у које им се урачунава време проведено у притвору и то окривљеном Јовану Радосављевићу у периоду од 15.06.2022. године до 16.06.2023. године, а окривљеном Драгану Вукићевићу у периоду од 04.07.2022. године до 16.06.2023. године. На основу члана 246. став 8. КЗ у вези члана 87. КЗ окривљеном Јовану Радосављевићу изречена је мера безбедности одузимања предмета и то: 4.040,27 грама опојне дроге канабис и 1.049,09 грама опојне дроге кетамин. Истом пресудом, на основу члана 91. и 92. КЗ од окривљеног Јована Радосављевића одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 400,00 евра и 106.850,00 динара. Окривљени Јован Радосављевић и Драган Вукићевић су обавезани да суду на име судског паушала плате износ од по 15.000,00 динара, у року од 15 дана од

правноснажности пресуде, као и трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1181/23 од 25.01.2024. године усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 572/22 од 15.06.2023. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду окривљене Јована Радосављевића и Драгана Вукићевића због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, за које су првостепеном пресудом оглашени кривима, осудио на казне затвора у трајању од по 5 (пет) година, у које им се урачунава време проведено у притвору и то окривљеном Јовану Радосављевићу у периоду од 15.06.2022. године до 16.06.2023. године, а окривљеном Драгану Вукићевићу у периоду од 04.07.2022. године до 16.06.2023. године, док су жалбе бранилаца окривљеног Јована Радосављевића, адвоката Зденка Томановића, адвоката Марка Драшковића, адвоката Немање Говедарице и адвоката Николе Ристовића и жалба браниоца окривљеног Драгана Вукићевића, адвоката Милоша Малићана, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Јована Радосављевића, адвокат Никола Ристовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Радосављевића доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног Јована Радосављевића, адвокат Никола Ристовић, захтев за заштиту законитости подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП. Према наводима захтева, у доношењу побијане другостепене пресуде учествовале су судија Нада Хаџи Перић, као председник већа, и судије Драган Ћесаровић и Зоран Ђорђевић, као чланови већа, који су морали бити изузети од судијске дужности јер су у истом кривичном поступку одлучивали о жалбама изјављеним против решења о продужењу притвора према окривљеном и то сво троје у решењу Кж2 830/23 од 13.04.2023. године, судије Драган Ћесаровић и Зоран Ђорђевић у решењу Кж2 2064/22 од 28.09.2022. године, а судија Зоран Ђорђевић и у решењу Кж2 2564/22 од 24.11.2022. године. Одлучујући у наведеним решењима о жалбама изјављеним на решења о продужењу притвора, судије Нада Хаџи Перић, Драган Ћесаровић и Зоран Ђорђевић су формирале предубеђење, које је таквог квалитета и значаја да је учешће тих судија у доношењу мериторне одлуке у истом кривичном поступку детерминисано управо њиховим претходним одлучивањима о притвору. Постојање такве врсте предубеђења, према наводима захтева, произлази из

разлога решења Кж2 830/23 у ком је цитирана одредба члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП али и осталих навода јер су наведене судије заузеле јасан став да је продужење притвора према окривљеном Јовану Радосављевићу оправдано. С тим у вези, бранилац у захтеву указује на одредбе члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, члана 32. став 1. Устава Републике Србије о независном и непристрасном суду, члана 37. став 1. тачка 4) и став 2. ЗКП и ставове изражене у одлуци Уставног суда Србије Уж 4461/10 од 30.01.2014. године, одлуци Врховног касационог суда Кзз ОК 6/21 од 22.04.2021. године и одлуци Европског суда за људска права (Perote Pellon против Шпаније).

Врховни суд изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Радосављевића, адвоката Николе Ристовића, оцењује као неосноване.

Супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по налажењу Врховног суда, не може се прихватити став да свако одлучивање судије о притвору према окривљеном нужно нарушава претпоставку непристрасности тог судије приликом мериторног одлучивања о кривици истог окривљеног, што произилази и из праксе Европског суда за људска права и Уставног суда Србије.

Према пракси Европског суда за људска права, не може се сматрати да сама чињеница што је судија у кривичном поступку доносио одлуке и пре суђења у поједином предмету, укључујући и одлуке везане за притвор, оправдава страх да тај судија није непристрасан. Оно што је важно је опсег и природа тих одлука (Feu против Аустрије, став 30; Sainte – Marie против Француске, став 32; Nortier против Холандије, став 33).

Из наведеног произилази да, по правилу, учествовање судије у доношењу одлуке о притвору према окривљеном у истом предмету не представља разлог за његово изузеће приликом одлучивања о кривици у односу на истог окривљеног, већ постојање предубеђења као разлога за његово изузеће зависи од тога да ли је приликом одлучивања о притвору заузео јасан став о кривици окривљеног. Према томе, реч је о фактичком питању које се процењује у сваком појединачном предмету.

У конкретном случају, учествовање судија Наде Хаџи Перић, Драгана Ћесаровића и Зорана Ђорђевића у одлучивању о жалбама изјављеним против решења о продужењу притвора, по оцени овог суда, није таквог квалитета да би довело у питање непристрасност ових судија у односу на њихово касније одлучивање у истом предмету о жалбама изјављеним против првостепене пресуде.

Из списка предмета произилази да се веће Апелационог суда у Београду, у чијем саставу су били судија Нада Хаџи Перић, Драган Ћесаровић и Зоран Ђорђевић приликом одлучивања о изјављеним жалбама бранилаца окривљеног Јована Радосављевића, у решењу Кж2 830/23 од 13.04.2023. године, односно судије Драган Ћесаровић и Зоран Ђорђевић у решењу Кж2 2064/22 од 28.09.2022. године, а судија Зоран Ђорђевић и у решењу Кж2 2564/22 од 24.11.2022. године, није бавило ни оправданом сумњом нити оценом доказа, већ разлозима за притвор из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП, па се њихово учествовање у доношењу наведених решења, не може поистоветити са учествовањем у већу које одлучује о потврђивању оптужнице у смислу битне повреде одредаба кривичног поступка због које је поднет захтев за

заштиту законитости. Сходно томе, став који је изражен у одлуци Уставног суда Србије Уж 4461/2010 од 30.01.2014. године и одлуци Врховног касационог суда Кзз ОК 6/2021 од 22.04.2021. године, на који се у захтеву за заштиту законитости указује, не може бити примењен у конкретној ситуацији.

Према томе, Врховни суд налази да, у конкретном случају, учествовање судија Наде Хаџи Перић, Драгана Ђесаровића и Зорана Ђорђевића у ранијој фази поступка, не доводи у питање претпоставку њихове непристрасности приликом доношења одлуке о жалбама изјављеним против првостепене пресуде, због чега побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Јована Радосављевића.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић